

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ῥομαντικώτερας θέσεις τῶν Ἀβρουζῶν κείται ὁ πύργος τοῦ Μοντεφιόρ. Ὁ περιηγητής, διερχόμενος τῆς χώρας ταύτης, βλέπει μετ' ἐκπλήξεως κτήριον τι παλαιὸν μὲν μεγαλοπρεπές καὶ κατὰλληλον, ν' ἀντισταθῆ εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ χρόνου, ἦδη δὲ ἡφανισμένον, μεμνημένον, ἔρημον καὶ χρεσμιμυθον μόνον εἰς τὸ νὰ κρύπτῃ κατατρεχόμενον ἵνα ληστέην ἢ νὰ προσφέρῃ καταρύγιον εἰς δυστυχή τινα ἀποκλανηθέντα τῆς ὁδοῦ του. Ὁ πύργος οὗτος πληροὶ θάμβους καὶ περιεργίας τὴν ψυχὴν τοῦ ξένου οἷτις ἐπισκέπτεται τοὺς Ἀβρουζῶν, μόλις δυναμένου νὰ πευθθῆ ὅτι ἡ δευτερευομένη καὶ ἡ θλίψις ἐγκατέλειψαν οὕτως εἰς τὰς προσβολὰς τῶν στοιχείων οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἦτο, ἢ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ δόξα τοῦ μέρους τούτου τῆς Ἰταλίας.

Διὰ νὰ σαφηνίσωμεν τὴν τοιούτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν, εἶμι ἀνάγκη ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὸ φθινόπωρον τοῦ 1809 ἔτους. Ὁ ἥλιος ἦτο περὶ τὴν δύσιν του, ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ λαμπρὸς, ὥρα δὲ ὡσεὶ ἡμίσεια πρὶν τῆς νυκτός, καθότι εἰς τὰς χώρας ἐκείνας τὸ λακχυρὸν εἶναι ἄγνωστον. Πληθος δὲ φαιδρῶν χωρικῶν ἦτο συνηγμένον ἐπὶ τῆς πρακτικῆς ἧτις ἐξέτεινετο ἐνώπιον τοῦ πύργου. Ἐβόρουν οὗτοι ἐνδύματα ἑορτικῆς, καθότι ἐπερίμενον μετ' ἀνυπομονησίαν τὴν ἀριξίν τοῦ κόμητος Ἐρρίκου Δεζαμπιέρη, μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Μαρκηζίου τοῦ Μοντεφιόρ, εὐγενοῦς καὶ πολυαγαπήτου κυρίου των.

Ἐν τούτοις ὁ Μαρκήσιος ἦτον ἄρχων ἀλαζῶν καὶ ἄκαμπτος. Ἐπεριτρῶνι μεγάλως τὴν, ὡς αὐτὸς συνείθιζε νὰ ὀνομάζῃ, νέαν αἵρεσιν ἧτις λέγεται ἰσότης. Καταγόμενος ἀπὸ οἶκον τοῦ ὁποίου ἡ εὐγένεια ἀνέβαινε μέχρι τῆς ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, δὲν ἤδυνάτο νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐκείνην τοῦ φρονήματος ἧτις καταγαλᾶ τὴν εὐγένειαν καὶ τοὺς τίτλους, δσάκις οὗτοι δὲν εἶναι ἡ ἀνταμοιβὴ πολεμικῶν ἀνδραγαθιμῶν ἢ ἐπιστῶν πράξεων τοῦ ἀπολαμβάνοντος αὐτούς. Ἄν ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ἀπέπεσθαι συνετέλει εἰς τὸ νὰ στερῇ αὐτὸν τῆς ἀγάπης τῶν χωρικῶν του, ἀρ' ἐτέρου μυρία ἀρεταὶ τὸν ἀποκατέστηνον εἰς αὐτοῦς ἀκριβόν. Ἡ δικαιοσύνη ἢ πλέον ἀμερόληπτος, ἢ πρὸς τοὺς γέροντας γλυκύτης, αἱ πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νοσοῦντας περιποιήσεις, ἢ πρὸς τοὺς ἀδυνάτους προστασία ἦσαν πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα καθ' ἐκάστην ἐξήσκει ὁ εὐγενὴς κύριος τοῦ πύργου τοῦ Μοντεφιόρ, ὅστις εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐποχὴν ἐνήργει δικαστικῆ χρέη εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἢ, καθὼς κοινώτερον λέγουσιν οἱ Ἰταλοὶ, εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀβρουζῶν.

Οἱ χωρικοὶ, καθὼς πρὸ ὀλίγου εἶπον, ἠγάπων καὶ ἐσέβοντο τὸν Μαρκήσιον, συγχρόνως ὁμως ἠθάνοντο πρὸς αὐτὸν καὶ φόβον τινά, ἐνῶ αἱ καρδίαι των ἦσαν ὀλοτιλῶς ἀφωσιωμένοι εἰς ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἐπερίμενον, εἰς τὸν κόμητα Ἐρρίκον, ὅστις εἶχεν ἀνατραφῆ ἐν μέσῳ αὐτῶν, συνεισκέδαζε μαζὴ των καὶ ἐμεσίτευσ τὸσον συχνά ὑπὲρ αὐτῶν εἰς τὸν πατέρα του. Τέσσαρα περίπου ἔτη πρὶν τῆς στιγμῆς ἀφ' ἧς ἀρχίζομεν τὴν διήγησίν μας ὁ εὐγενὴς νέος εἶχεν αἰφνης ἐγκαταλείψει τὴν πατρικὴν στέγην διὰ νὰ κατα-

γραφῆ εἰς ἐν σύσταγμα γάλλον λογιχοῦν. Διακρίθη δὲ συχναίς διὰ τῆς ἀνδρείας του, διαρκούντων μετὰ τῆς Αὐτρίας πολέμων, εἶχε λάβει εἰς τὸν δῖον τῆς μάχης τὸ παράσημον τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς διακρίσεως ἧτις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτον ἐπίσημον. Ἡ παρουσία του, ἡ κοινωνικὴ του θέσις καὶ οἱ τρόποι του εἶχον ἐλκύσει τὴν καρδίαν πολλῶν κομψῶν ἡλικίδων· ἀλλ' ἄτρωτος ὢν ἐξίστου καὶ εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὸν ἔρωτα, ἦτον ἦδη ἐγγύς νὰ ἰδῆ πάλιν προσριεῖς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε διατρέξαι βιτουχίαι τῆς νηπιότητός του ἡμέρας, ἢ δὲ χαρὴν ἦτον ἀπεριόριστος.

Διὰ νὰ πανηγυρισθῆ ἡ ἐπιστροφή του εἶχεν ἐπιμασθῆ συμπόσιον εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν προσκεκλημένοι ὅλοι οἱ ὑποτελεῖς τοῦ πύργου. Νέοι καὶ γέροντες ἦσαν ἔρχοντο μετὰ σπουδῆς νὰ προσφέρωσι τὰς ὑποκλίσεων εἰς τὸν μέλλοντα κύριόν των, καὶ νὰ τὸν πείθωσι περὶ τῆς ἡδονῆς τὴν ὁποῖαν ἠθάνοντο, βλέποντες αὐτὸν μετὰ τὸσον μακρᾶν ἀπουσίαν. Ἡ εὐθυμία λαμπρὴ εἶ: ὅλων τὰ πρόσωπα.

Εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ πύργου ἐπισκετο ἐκείνη εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπέβλεπον αἱ μόναι πιδες τοῦ Ἐρρίκου· ἐκείνη ἧτις εἶχε συγχρόνως ἀρξῆε ἡ αἰτία τῆς αἰνιδίας ἀναχωρήσεώς του τῆς πρὸ πολλοῦ ποθουμένης ἐπιστροφῆς του. Ἡ Μοντεβέλλου ἦτον ἡ θυγατὴρ εὐγενοῦς τινος Σικελίου, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἀπεβίωσε διδύματα πρὸς τὸ βρέφος αὐτό, τὸν μονογενῆ κληρονόμον αὐτοῦ. Ὁ πατήρ της, ἔχων ἀπειρα πλοῦτη, τὴν εἰμυθολογῆσαι μετὰ τὰς φροντίδας αἰτινες ἀνθρώποις καταστάσιν της καὶ εἰς τὸ λαμπρὸν μέλλοντι ποῖον ἐνώπιόν της ἠνοιόγετο.

Ἀλλὰ μόλις αὕτη ἐμβῆκεν εἰς τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας της, ὁ θάνατος, ἔλθων, ἦτο τὸ μόνον ὑποστήριγμα τὸ ὅποιον τῆς ἔμενει. Ὁ πῆρ της, εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς του, τὴν ἐπιστῆθη εἰς τὸν ἀρχαιότερον καὶ καλλίτερον φίλον του, τὸν Μαρκήσιον τοῦ Μοντεφιόρ, ἀπὸ τὸν ὅστις ἠκόρη ἀπὸ τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἱμακρῶντο ἄλλοτε δὲ εἶχον περᾶσει ἑπτὰ ἔτη. Ἡ Ἀγνή εἶχεν ἰδεῖ εἰκοσιμίαν φορὰν τὸ ἔαρ καθ' ἣν ἠσπῆ ἀρχίζει ἡ παροῦσα ἱστορία, ἐποχὴ τὴν ὁποῖαν ἐπῆρθε ψυχῆς ἐπόθησε καὶ ἡ ὁποῖα ἐμελλε νὰ ἦτο τέρμα τῆς ἐκουσίου τοῦ νέου κόμητος ἐξορίας αὐτὴν μόνην ἦτο γνωστὴ ἡ αἰτία τῆς κατεπεσθέντος τοῦ νέου ἀναχωρήσεως, εἰς αὐτὴν μόνην τὴν ἱφανέρωσεν. Ἀνατραφεὶς μετ' αὐτῆς διὰ τὸ ἔτη, ὁ Ἐρρίκος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἰδῆ ἀκινδύνως θέλγητρα καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς ὥραιας Σικελίας καὶ αὐτὴ δὲ ἐθέλγη ἀπὸ τὰ εὐγενῆ προσόντα υἱοῦ τοῦ προστάτου της. Ἀγνοῦσα τὰς ψευδεῖς συχναίς ἀπατηλὰς ἀρχὰς, αἰτινες διαφθεροῦν ἀνόγητα καρδίας ἧτις ἀναμιγνύεται εἰς τὰς μὲν ὀνητίας τοῦ μεγάλου κόσμου, ἠγάπα μετ' ὀλην τῆς ἐμότητος τοῦ πρώτου παθους, ἐνῶ ὁ κόμητος δὲν ἠνυματο ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης του τὸ διάπυρόν του βλέμμα νὰ μὴ προδώσῃ τὴν καρδίαν της.